päewas mõne ringi ka oma rahakastide juures raha waatamas, ja oli, nagu ta arwas, nüüd otse taewariigis.

Läks siis mööda 20 aastat, 50 aastat, ja weel 50, sai kokku 100 aastat — aga see ep ole igawese aja kohta robkem kui tilk maailma merest — siis oli rikkal mehel oma kuldlossist himu juba nii ära, et ta seda elu seal pea-aegu enam kannatada ei suutnud. „Siapraad ja worstid lähewad ka järjest halwemaks“, ütles ta, „ei taha enam kurgust alla minna.“ Aga see ei olnud õige, waid temal oli sellest toidust himu ära. „Ja ajalehte ka ei lue enam ammugi“, rääkis ta edas; „see on mulle täitsa üks pühas, mis seal all maa peal sünnib. Ma ei tunne ju ühtegi inimest enam. Minu tuttawad ja sõbrad on juba ammugi surnud. Inimesed, kes seal nüüd elamas, teewad niisuguseid karutükka ja lobisewad nii weidrat juttu, et üsna igawaks läheb, nende tegusid ja sõnu lugeda.“ Siis jäi ta wait ja aigutas, sest tal oli aeg wäga igaw. Tüki aja pärast ütles ta jälle: „Oma hulga rahaga ei mõista ma ka midagi peale hakata. Mis ma sellega teen? Siin ei või ju midagi osta. Kui rumal inimene mõnikord wõib olla, enesele taewas raha soowida!“ Siis tõusis ta üles, tegi akna lahti ja waadas wälja.

Aga wäljas oli pime, kottpime, nõnda et kätt silma ette ei näinud, kottpime ööd kui päewa, aastast aastani ja kõik nii waikne kui surnuaial. Ta tõmmas akna kinni ja istus jälle sohwa peale; ja iga päew käis ta paar korda akna juures ja waadas wälja, aga ikka kõik ühtewiist. Ja iga hommiku kohwi ja suhkrusaia, lõuneks siapraadi ja worsti ja tangupudru rõõsa piimaga, — ikka ja alati, ühel päewal nii kui teisel. See läks mehikesel liiale. Mis liig, see liig.

Kui wiimaks tuhat aastat täis oli saanud, põrises suur raudriiw wärawa küljes ja Peetrus astus sisse. „Noh“, küsis ta, „kuidas käsi käib?“

Seal läks rikka mehe süda üsna täis ja ta ütles paha meelega: „Kuidas mul käsi käib? Kuidas ta siin inetumas

lossis teisiti wõib käia, kui alwaste? Kuidas sa wõid arwata, et keegi siin tuhat aastat wõib wälja kannatada? Siin ei näe, ei kuule inimene midagi; keegi tema järele ei küsi. Muud ühtigi kui selge wale on teie kõrgeks kiidetud taewas ja teie igawene õnnistus. See kõik ei ole midagi wäärt!“

Seal jäi Peetrus imekspannes tema otsa wahtima ja ütles: „Siis sa ei teagi, kus sa oled? Sa arwad ennast taewas olema? Ega see loss taewa jaust ei ole. Sa ise oled ennast põrgusse soowinud ja põrgus sa oled.“

„Põrgus?“ hüüdis rikas mees ehmatusega. „Ega see ometi põrgu wõi olla? Kus on siis wana sarwik, tuli ja katlad?“

„Ah sina arwad, et patuseid nüüd ikka weel praaditakse nagu enne?“ wastas Peetrus. „Ei, waid nüüd on ast teisiti. Aga põrgus sa oled, seda wõid uskuda, ja üsna sügawasse sees. Küllap sa aegamööda seda isegi hakkad märkama.“

Seal langes rikas mees ehmatades tagaspidi oma sohwa peale, pani käed silmi ette ja ägas: „Põrgus, põrgus! Mina õnnetu inimene, mis peab minust saama?“

Aga Peetrus pööris temale selga, läks uksest wälja, ja kui ta riiwi wärawa taha lükkas, kuulis ta rikast meest sees ikka alles ägama: „Põrgus, põrgus! Mina õnnetu inimene, mis peab minust saama?“

Ja jälle wenis 100 aastat mööda, siis teine sada, ja aeg läks rikkal mehel nii igawaks, et seda keegi surelik ei mõista mõtelda. Ja kui wiimaks teine tuhat täis sai, astus Peetrus jälle sisse.

„Oh, ma olen sind igatsusega oodanud!“ hüüdis rikas mees talle wastu.“ Ma olen ütlemata kurb. Ja nõnda kui nüüd, peab minu lugu igaweste jääma?“ Natukese aja pärast ütles ta edasi: „Oh püha Peetrus, kui kaua wältab igawene aeg?“

Peetrus wastas: „Kui weel kümmetuhat aastat möödas on, siis algab igawene aeg.“

Kui rikas mees seda kuulis, laskis ta pea rinna peale wajuda ja hakas kibedaste nutma. Aga Peetrus seisis tema